

ע"פ 27269/07/17 - ד"ר ציון צבר נגד עיריית חולון, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 27269-07-17 צבר נ' עיריית חולון ואח'
לפני: כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער: ד"ר ציון צבר
נגד
המשיבות: 1. עיריית חולון
2. מדינת ישראל ע"י ב"כ לרנר

פסק - דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בחולון (כב' השופט נ. אשכול) מיום 5/7/2017, לפיו הורשע המערער בחניה במקום המהווה כניסה לחניון מוסדר ונגזר עליו קנס בסך 180 ₪.

הרקע

בתאריך 19/7/2016 זוכה המערער ע"י בית משפט קמא, מעבירה שיוחסה לו בכתב האישום חניה בשטח מדרכה והורשע על פי הוראות סעיף 184 לחסד"פ בעבירה אחרת, חניה "במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב, פרט להעלאת נוסעים והורדתם".

על פסק דין זה הגיש המערער ערעור. ביום 19/12/2016 בעפ"א 16104-09-16 קבעתי בפסק דיני כי מאחר ובית משפט קמא הסתמך בפסק דינו על התרשמותו מביקור במקום שערך ללא נוכחות הצדדים, ובנוסף לכך, אף לא הזהיר את המערער בהתאם להוראות סעיף 184 לחסד"פ ולא נתן לו אפשרות להתגונן בגין העבירה האחרת, בוטל פסק הדין והדין הוחזר לבית משפט קמא.

ביום 5/7/2017 התקיים דיון בתיק זה בבית משפט קמא במעמד הצדדים, בית משפט קמא הזהיר את המערער בהתאם להוראות סעיף 184 לחסד"פ והמערער ביקש מבית משפט קמא: "לבסס את הכרעת הדין על סמך הראיות בתיק...".

בית משפט קמא קבע בפסק דינו כי בהתאם לתמונות שהוגשו הן על ידי המשיבה והן על ידי המערער, עולה כי המערער חנה בכניסה לחניון אם כי לא חסם לחלוטין את הכניסה. הרשיעו בעבירה על פי סעיף 10(א) (5) לחוק עזר עירוני לחולון, העמדת רכב וחנייתו (תשע"א-2011) וגזר עליו קנס בסך 180 ₪. על פסק דין זה הוגש הערעור נשוא הדיון.

להלן בתמצית טיעוני המערער:

1. בית משפט קמא הרשיע את המערער מבלי לאפשר לו להוכיח כי תנאי השטח שונו ולכן אין אפשרות לקבוע היכן חנה וכמה מקום נותר למעבר מכוניות היוצאות ונכנסות לחניון.
2. התמונות שהגיש הפקח אינן מלמדות על כך שהמערער חסם את הכניסה לחניון ולכן אין להרשיעו על פי התרשמותו של בית משפט קמא מביקורו במקום ללא נוכחות הצדדים.
3. בית משפט קמא לא התייחס לטענותיו הנוספות של המערער כגון: האם העירייה מטעה את תושביה? האם יש אפליה במתן דו"חות? וכדומה.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות בתיק בית משפט קמא הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

מהתמונות שהוצגו על ידי שני הצדדים שוכנע בית משפט קמא כי המערער החנה את רכבו בכניסה לחניון, למרות שקיבל את טענתו כי הוא לא חסם את הכניסה והיציאה של החניון.

נוסח הסעיף על פיו הורשע המערער איננו דורש חסימה של הכניסה לחניון דווקא, מדובר על חניה "במקום כניסה לשטח המיועד לכלי רכב..." ותו לא.

עיינתי בפרוטוקול הדיון מיום 5/7/2017, המערער ביקש מבית משפט קמא "לבסס את הכרעת הדין על סמך הראיות בתיק".

הוא לא ביקש להביא ראיות נוספות. לדבריו חנו במקום מאות כלי רכב. לטענת המשיבה, מדובר במגרש חניה פרטי של החנויות באזור שהינו סלול באספלט.

מהתמונות שהוגשו אכן נראית מכוניתו של המערער כשהיא חונה בכניסה.

המערער טוען כי בית משפט קמא שוב לא התייחס לטענותיו הנוספות כגון: "האם יש אפליה במתן הדוחות במתחם על ידי הפקחים, האם העירייה מטעה את תושביה? וכד'".

מדובר בטענות הגנה שהנטל להוכחתן מוטל על המערער והמערער לא הרים את הנטל.

חלק מהטענות הללו מקומן בעתירה מנהלית ולא בדיון פלילי.

לעניין טענת האכיפה הבררנית, כאמור טענה זו לא הוכחה על ידי המערער. זאת ועוד, כידוע הלכה פסוקה היא כי אכיפה חלקית איננה אכיפה בררנית.

אכן המערער טען כי תנאי השטח שונו וכי באותה עת לא היה שם חניון, אולם לא ביקש להביא ראיות לכך ואף לא טען בבית משפט קמא כי במועד שחנה לא היה חניון במקום שבכניסתו החנה את רכבו.

זאת ועוד דבריו סותרים את הראיות שהוגשו לבית משפט קמא.

בנסיבות הללו, לאור כל האמור לעיל אני דוחה את הערעור.

המזכירות תעביר העתק מפסה"ד לצדדים.

ניתן היום, כ"ו תשרי תשע"ח, 16 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.